

Recensie dansmagazine.nl plan d- / Andreas Denk - Au! 18.03.13

Door: Annemarth Velds <http://dansmagazine.nl/reviews/plan-d-andreas-denk-au>

Au! is een jeugdtheatervoorstelling voor kinderen vanaf vier jaar over pijn hebben en pijn doen. De voorstelling van choreograaf Andreas Denk en eindregisseur Bram de Goeij ging woensdag 13 maart in première in De Krakeling in Amsterdam. *Au!* laat kinderen zien dat het leven niet alleen maar leuk is en dat het behoorlijk pijn kan doen. Dit gebeurt met de nodige humor, maar de voorstelling weet ook zeker te ontroeren.

Dozen, konijntjes, een schommelrek, een fiets en twee hekken. Dit zijn belangrijke ingrediënten voor deze voorstelling. De attributen staan steeds net in de weg, waardoor Andreas Denk en de andere twee dansers van *Au!* er in de dans mee worden geconfronteerd. Dit is kenmerkend voor de choreograaf; hij zet objecten vaak in als hindernissen, zodat ze zeer van invloed zijn op de choreografie.

Denk begint bijvoorbeeld met een soort duet met drie kartonnen dozen. Al dansend brengt hij de dozen één voor één naar de voorkant van het toneel. De eerste twee keer doet hij dat op precies dezelfde manier, de derde keer gaat het ineens veel sneller. Voor de kinderen blijft dit niet onopgemerkt en ze vinden het erg grappig.

Vervolgens snijdt Denk een figuur van een konijntje uit een doos en horen we dat zijn eigen konijn kwijt is. Hierover is hij natuurlijk zeer verdrietig. Dat het konijn van karton vervolgens verscheurd wordt door een meisje vindt hij ook helemaal niet leuk. Het meisje, gespeeld door Sofie Schut, heeft meer van deze onverwachte uitbarstingen. Zo is ze op een gegeven moment eerst heel lief tegen de derde danser, Daniel Hayward, maar begint ze vervolgens ineens te grommen en bijt ze in z'n hand. Later worden de uitbarstingen verklaard, want dan leren we dat wolven haar lievelingsdieren zijn. Wolven zijn namelijk sterk, veel sterker dan konijnen. Konijnen zijn bang en kwetsbaar.

Ook de fiets wordt ingezet als danspartner. Om indruk te maken op het meisje slooft Hayward zich uit met de fiets en probeert hij allerlei stoere acties uit te halen. Zij wil eerst niets van hem weten, maar springt uiteindelijk toch bij hem voorop. Dit kan natuurlijk niet goed gaan, maar gelukkig zijn er pleisters, veel pleisters. En die kunnen eigenlijk ook niet ontbreken in een voorstelling over pijn. Het is met recht danstheater, want in de voorstelling wordt niet alleen maar gedanst. Er wordt ook gespeeld en gezongen. Het wisselt allemaal razendsnel af en dit zorgt ervoor dat de kinderen geen probleem hebben om hun aandacht erbij te houden.

De dans is voor de kinderen zeer herkenbaar en er zijn leuke gekkigheden in verwerkt waarmee de dansers elkaar proberen pijn te doen. Op driekwart van de voorstelling is het tempo er wel even een beetje uit en valt er wat minder te beleven. Dit merk je meteen aan de kinderen. Gelukkig komt dit aan het einde weer helemaal goed en zorgt de kartonnen vloer nog voor verrassingen. Al met al dus een hele leuke jeugdvoorstelling en zeker een aanrader!

Foto's: Leo van Velzen